

Les pel·lícules del mes

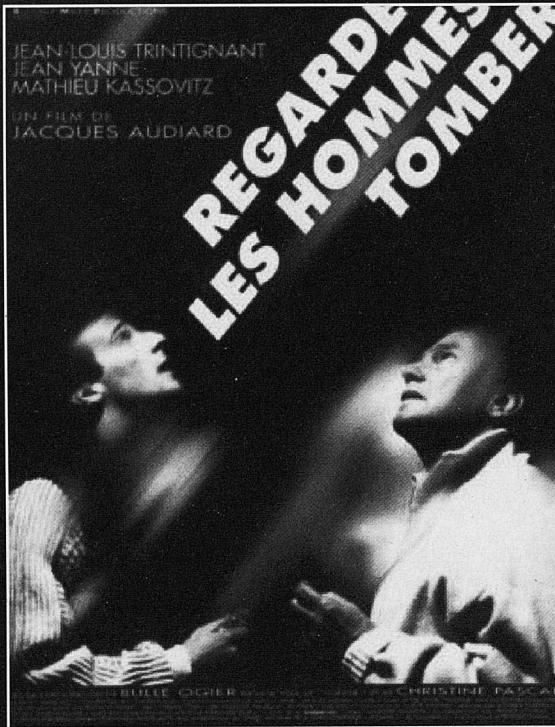
Cinema francès: quatre mirades, amb la col·laboració de l'Alliance Française
Cicle Cinema i Dret, amb la col·laboració de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de les Illes Balears
Homenatge a Francisco Javier Sánchez Cuenca, crític de cinema (1938-2007)

A les 17.15 hores

Cinema francès: quatre mirades

4 D'ABRIL

Regarde les hommes tomber

França, 1994, 150', drama, policíaca
Director: Jacques Audiard
Guió: Jacques Audiard i Alain Le Henry
Basat en l'obra homònima de Teri White
Fotografia: Gérard Sterin
Música: Alexandre Desplats
Intèrprets: Jean-Louis Trintignant, Jean Yanne, Mathieu Kassovitz, Bulle Ogier, Christine Pascal, Lionel Vitrant, Yvon Back, Yves Verhoeven, Marc Citti, Roger Mollien, Pierre Guillemin, Laurence Bienvenu, François Toumarkin, Pascal Guégan, Serge Boutleroff, Philippe Collin, Gilles Fisseau, Valérie Gil, Lionel Robert, Hajib Anouar

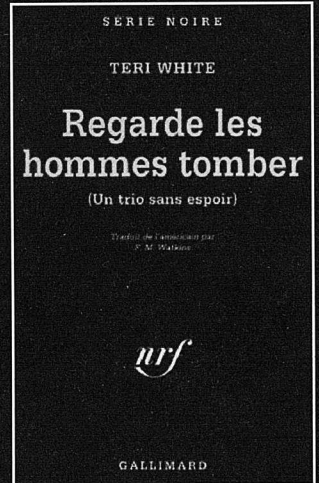
Jacques Audiard, director, guionista, muntador, actor, nascut el 30 d'abril del 1952 a Paris (França). Actualment en los cinemes amb : *De battre, mon cœur s'est arrêté* i *Sur mes lèvres*

Premi Georges Sadoul 1994 (recompensa anual que corona els primers i segons llargmetratges francesos i estrangers)

Tres Cèsar en 1995

La pel·lícula presentada a la setmana de la Crítica del Festival de Cannes 1994, va obtenir tres premis Cèsar l'any 1995: Millor primera obra, Millor muntatge (Juliette Welfling) i Millor promesa masculina (Mathieu Kassovitz).

Sinopsi: Simon Hirsch és representant de comerç de targetes d'invitació i de visita. Home d'uns cinquanta anys, casat, tan sols té un amic anomenat Mickey, policia de professió. Marx, d'uns seixanta anys i mig invàlid, és un tafur deplorable que perd molts diners a les cartes. Exerceix una clara dominació sobre Johnny, jove pobre d'esperit, una mena de gos abandonat, que just practica tres activitats: jugar als dards, mirar la televisió i obeir a Marx. Durant una investigació, Mickey és ferit per uns malfactors. El seu estat de salut és molt crític. És hospitalitzat en el servei de comes profunds. Simon va a fer-li companyia i li llegeix el periòdic, encara que Mickey no pot parlar ni tampoc entendre el que li diu. Per vejar la mort imminent del seu únic amic, Simon decideix canviar de vida: per trobar els culpables ho abandona tot, el seu treball de representant i la seva esposa Louise.

A les 18.00 hores

11 D'ABRIL

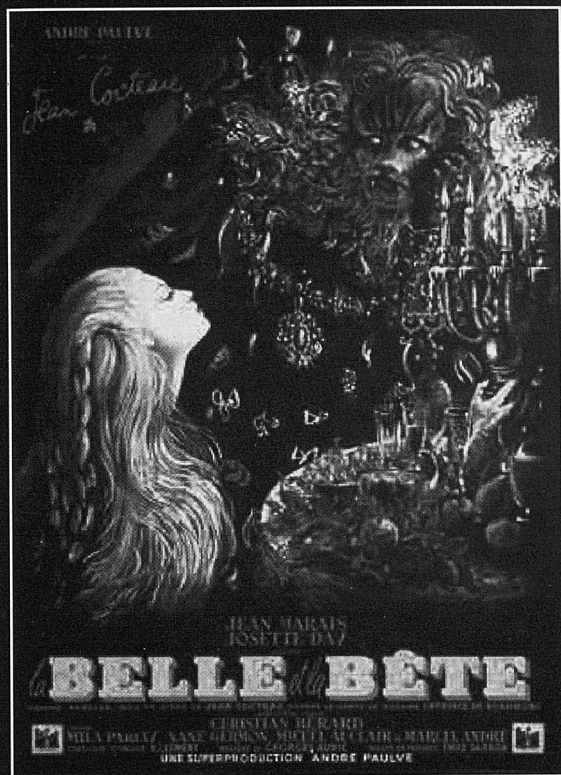
La belle et la bête

França, 1945, 100'
Director i Guió : Jean Cocteau
Adaptació del conte (1757) de Jeanne-Marie LePrince de Beaumont (1711-1780)
Fotografia: Henri Alekan
Música: Georges Auric
Intèrprets: Jean Marais interpretant la Bestia, Avenant i el Princep; Josette Day : Bella ; Mila Parély (Félicie), Nane Germon (Adélaïde), Marcel André (el pare), Michel Auclair (Ludovic).

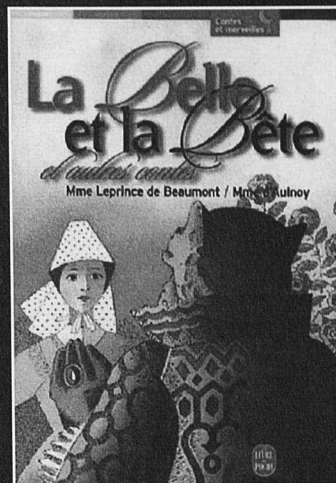
Premi Louis Delluc en el Festival de Cannes 1946

Sinopsi: En el segle XVII, a un país llunyà, de contes de fades, un mercader mig arruïnat viu amb les seves tres filles, Félicie, Adélaïde, Bella, i el seu fill, Ludovic. Felicie i Adélaïde, ximples, desagradables i vanitoses converteixen Bella, dolça i bondadosa, en

d'abril

"L'endemà de rodar la pel·lícula, ens quedem amb la impressió de l'espectacle, just advertim les errades, restem hipnotitzats amb els detalls absurds. El que és admirable del cinema és aquest joc de màgia permanent que s'executa davant un públic que no n'ha de conèixer el mecanisme."

La Bella i la Bèstia / Journal d'un film / Cocteau Jean Cocteau (1889-1963)

Poeta, novel·lista, dramaturg, pintor, aborda el cinema el 1930, amb *Le Sang d'un poète*.

Jean Cocteau s'inspirà en un conte escrit el 1757 per Jeanne-Marie Leprince de Beaumont. Ella mateixa havia adaptat pels infants una novel·la curta del any 1740 escrita per Madame Barbot de Villeneuve. Aquesta novel·la formava part d'un recull titulat *La jeune Américaine et les contes marins*.

Paraulas de Cocteau

"Una pel·lícula ha de distreure l'ull amb contrastes, amb efectes que no pretenen imitar els de la natura, sinó trobar aquella veritat que Goethe oposa a la realitat. (...)

Per a la Bèstia, adopto un tipus de crepuscle que no es correspon exactament amb l'hora que surt la Bella. Fins i tot puig encadenar aquest crepuscle amb el llum de la lluna.

Els infants creuen amb el que els contem i no ho posen en dubte. Creuen que una rosa recollida pot provocar drames en una família. Creuen mil coses encara més ingènues... Jo vos demano un poc d'aquesta ingenuïtat, i per proporcionar-nos sort a

una veritable ventafocs de la família. Avenant, un amic de Ludovic voldria casar-se amb Belle, però ella refusa abandonar al seu pare. Aquest pare bondadós i feble, rep la notícia que un del seus vaixells que creia perdut està a punt d'arribar a port. Pensant retrobar una part de la seva riquesa, emprèn el viatge. Les dues filles majors li demanen vestits, abrics i joies. Bella tan sols li demana una rosa. Durant el retorn, el mercader, decebut i completament arruïnat, s'extravia i s'atura a una luxosa mansió on recupera forces.

El matí abandona el misteriós castell però s'atura al jardí per collir una rosa. De sobte, apareix el propietari de la mansió, la Bèstia.

La sentència és terrible: el mercader morirà a no ser que una de les seves filles accepti ocupar el seu lloc. Després de prometre tornar, el mercader retorna a casa seva en què conta les seves desventures a les filles. Bella es dirigeix a la casa de la Bèstia per salvar el pare.

A la casa de la Bèstia, Bella no tindrà la sort que esperava. La Bèstia l'envolta de luxe i comoditats. La Bella comença a estimar la presència de la Bèstia malgrat el seu aspecte ferotge.

Però el pare de la Bella emmalalteix. La Bella el veu a un mirall màgic que li ofereix la Bèstia. Parteix i jura tornar abans que passin vuit dies. Però, retenguda per les seves germanes molt geloses, deixa passar el temps. La Bèstia agonitza. La Bella el veu en el mirall i corre a auxiliar-lo, el crida el cerca... Sota la mirada d'amor de la jove, la Bèstia es transforma en un príncep.

Les pel·lícules del mes

Cinema francès: quatre mirades, amb la col·laboració de l'Alliance Française
Cicle Cinema i Dret, amb la col·laboració de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de les Illes Balears
Homenatge a Francisco Javier Sánchez Cuenca, crític de cinema (1938-2007)

tots, *deixeu-me dir vos quatre paraules màgiques i un autèntic "Sèsam obrí't de la infància: Això era i no era..."*

Jean Marais encarna tres personatges diferents: el príncep, Avenant (l'enamorat de la Bella) i la Bèstia. El maquillatge de Jean Marais, per transformar-se en la Bèstia durava cinc hores i en sortia com d'una operació quirúrgica.

La Bèstia sembla un lleó amb la seva cabellera que a l'època costa 200.000 francs. La forma del cos és la d'un home, però l'interior dels guants guarnits de la Bèstia, són les potes amb les urpes afilades d'un animal.

Jeanne Marie Leprince de Beaumont, escriptora i institutriu, va néixer a Rouen (França) el 1711. Era la germana del pintor Jean-Baptiste Leprince. Al voltant del 1750 anà a Londres on s'ocupà de l'educació de joves. Entre 1750 i 1780 publicà quaranta tractats d'educació destinats a infants i adolescents. El 1761 abandona Londres i torna a França. Mor a Chavanon l'any 1780.

18 D'ABRIL

Une vie

França, 1958, 126'

Director: Alexandre Astruc

Basat en l'obra homònima de Guy de Maupassant (1850-1893)

Guió: A. Astruc et R. Laudenbach

Fotografia: Claude Renoir

Música: Roman Vlad

Muntatge: Claudine Bouché

Intèrprets: Maria Schell, Christian Marquand, Pascale Petit, Louis Arbessier, Marie-Hélène Dasté, Antonella Lualdi

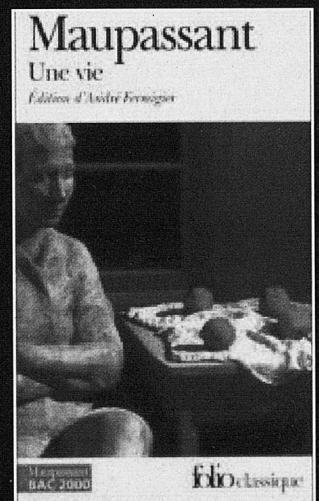
La pel·lícula té el seu origen a la primera novel·la de Guy de Maupassant, publicada el 1883, que presenta un quadre de la condició femenina del segle XIX, a través del destí de Jeanne.

Aquesta història ens mostra en detall les etapes successives d'una jove aristocràtica entre 1819 i 1848. Una visió pessimista d'un món i d'una societat marcada pel codi civil i la desigualtat entre sexes. Una reflexió sobre la marxa de la història que s'inscriu en la línia de les ficcions històriques, molt habituals durant el XIX.

Sinopsi: Jeanne Dandieu creix entre els seus familiars en un ambient tancat on no coneix més que pagesos dels voltants, en particular la seva criada, Rosalie. Coneix Julien de la Mare i es casen. Les desil·lusions arribaran prest, Julien no estima realment Jeanne. Prest viuen a dormitoris separats, però un dia Jeanne sorprèn Rosalie, que tindrà un infant. Jeanne rep aquest fill amb delicadesa, però les seves sospites augmenten cada dia que passa i finalment s'assabenta que Julien és el pare d'aquest fill.

A punt de suïcidar-se, Jeanne cau en un estat de profunda postració. Consulta un metge que li fa saber que espera un infant. El seu embaràs es desenvolupa amb tristesa i amb terribles sofriments; decebuda del seu matrimoni, Jeanne demostra un amor excessiu pel seu fill, Paul.

Algun temps després, Jeanne sorprèn novament al seu espòs en braços d'una altra dona, però se sent encara més traïda ja que es tracta de la Comtessa de Forville, una de les seves amigues. Poc després, mor la seva mare i Jeanne troba entre els papers de la difunta cartes que proven que la seva mare tenia una relació adúltera amb un amic de la família. Paul, per la seva part, té grans problemes de salut i Jeanne creient que tornarà a quedar tota sola desitja un altre infant.

d'abril

El comte de Fourville, assabentat de la relació que mantenen la seva dona i Julien els assassina. Paul, el seu únic consol, creix estimat per tots, i segueix estudis molt mediocres. Parteix a Londres i escriure regularment a sa Mare, proment-li que tornarà i demanant-li diners. Rosalie perdona a Jeanne torna a ajudar a la seva anciana senyora i descobreix la seva lamentable situació financera que la força a vendre la mansió familiar. Amb Rosalie, es retira a una modesta casa fins que Paul anuncia el seu casament amb una dona de mala condició. Tancada en la seva solitud, Jeanne repassa continuament els vells records. Un dia sabent que la dona de Paul esta greument malalta, Jeanne accepta acollir la seva filla petita sobre la que aboca tot l'afecta llargament retingut.

"Une vie ! Quelques jours, et puis plus rien."

"Una vida! Alguns dies, i després res més."

Guy de Maupassant

25 D'ABRIL

Le feu follet

França / itàlia, 1963, 110'

Director i guió: Louis Malle (1932-1995)

Assistent director: Philippe Collin

Fotografia Ghislain Cloquet

Música: Erik Satie

Basat en l'obra homònima de

Pierre Drieu La Rochelle (1893-1945)

Intèrprets: Maurice Ronet, Jeanne Moreau,

Bernard Noël, Jean-Paul Moulinot, René Dupuy,

Bernard Tiphaine, Mona Dol, Yvonne Clech, Pierre

Montcorbier, Hubert Deschamp, Ursula Kluber, Léna

Skerla, Alexandra Stewart, Jacques Sereys, Tony

Taffin, François Gragnon.

Prix Especial - Festival de Venise, 1963

Crítica Italiana : Millor Film

Nomination aux Oscars 1964 du Meilleur Film Etranger

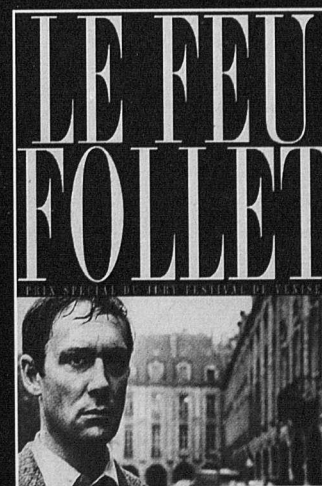
Sinopsi: Alain Leroy, trenta anys, depressiu i alcohòlic, surt d'una cura de desintoxicació a una clínica de Versalles. Envaït per un fàstic irresistible per la vida, vol rompre, un rere l'altre, els darrers lligams que el retenien en vida: els seus vells amics, el seu metge, les seves dones. Passi el que passi, Alain Leroy ha decidit suïcidar-se el 23 de juliol...

"Le suicide, c'est la ressource des hommes dont le ressort a été rongé par la rouille." Pierre Drieu la Rochelle

Le Feu follet és una adaptació de la novel·la de Pierre Drieu la Rochelle. La història se situa a França (1963) durant la guerra d'Algeria, contemporània amb el cinema, i li permet enfrontar-se amb la seva pròpia vida.

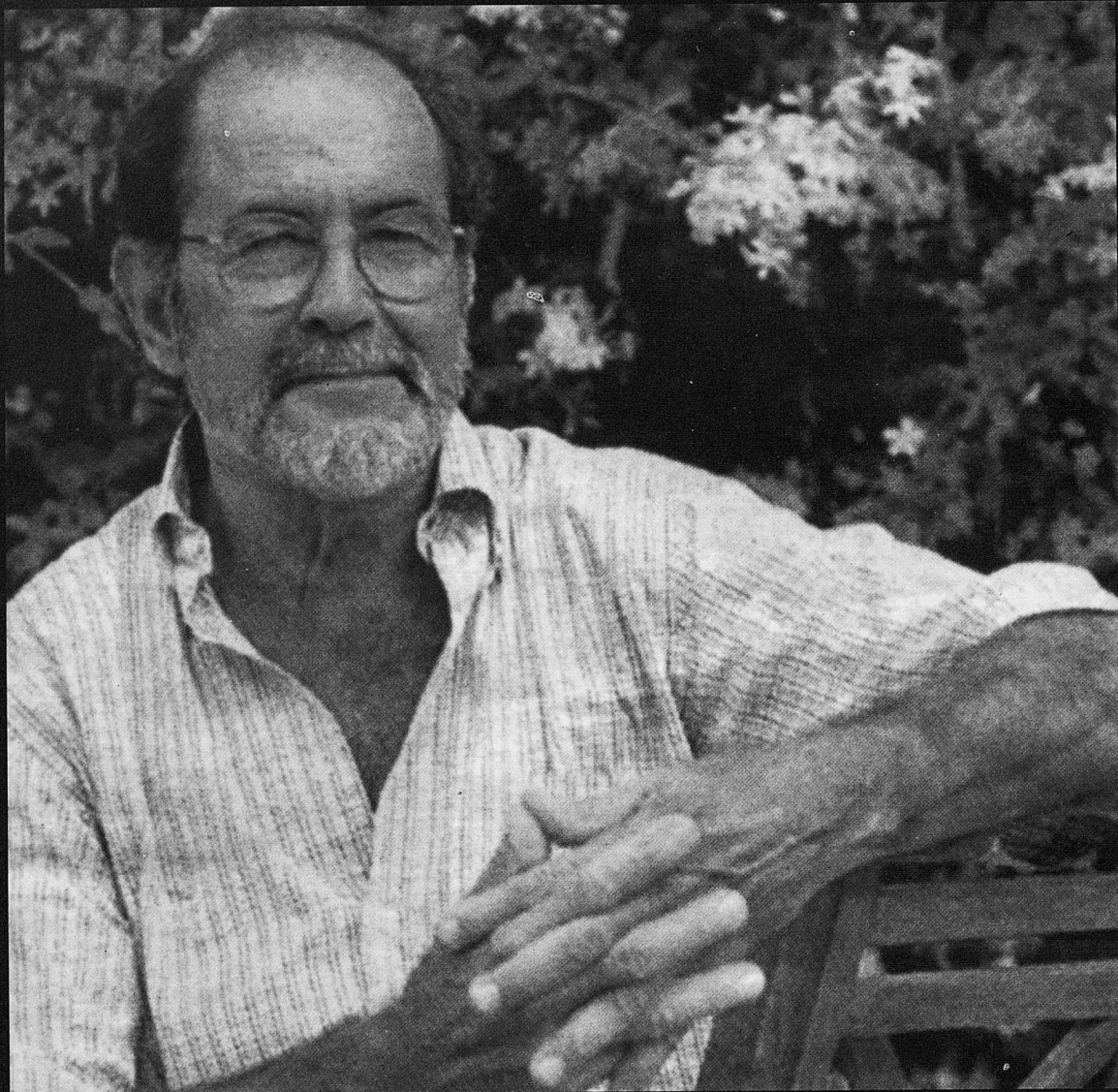
"Pretenia ocultar-me darrere Drieu, darrere aquesta història que no era la meua. Però en realitat sí que era meua. Jo acabava de fer trenta anys i aquest moment sempre és difícil. Pensava que havia acabat la meua joventut. Jo era Alain Leroy... És una pel·lícula molt pessimista, molt negra, però m'ha alliberat completament... Le Feu follet és la primera pel·lícula que m'ha satisfet totalment". Louis Malle

"La fluïdesa de l'estil de Malle, el lirisme que crea en una història amb la qual creu sense cap reserva, el seu extraordinari treball amb els actors, galvanitza en conjunt Le Feu follet, convertint-la en una experiència única d'auto fascinació, de replec artístic i d'intimitat inexorable que captiva el públic." Robert Benayon

Les pel·lícules del mes

Cinema francès: quatre mirades, amb la col·laboració de l'Alliance Française
Cicle Cinema i Dret, amb la col·laboració de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de les Illes Balears
Homenatge a Francisco Javier Sánchez Cuenca, crític de cinema (1938-2007)

Fotografia
de Francisco
Javier Sánchez
Cuenca per
gentilesa de
Diario de
Mallorca

El passat dia 6 de març va morir Francisco Javier Sánchez Cuenca, crític de cinema del *Diario de Mallorca* i col·laborador de la revista *Temps Moderns*. Durant uns anys va ser titular de la secció *Aventurers a la força*, un excel·lent treball que tractava sobre la gent del cinema (realitzadors, escriptors, fotògrafs, directors artístics, actors) que per raons polítiques varen haver d'exiliar-se durant la dècada del trenta i quaranta, fugint de l'Europa dominada pels feixistes. També, durant els anys noranta i principis de 2000, Sánchez Cuenca va organitzar dos cicles de cinema. Un sobre el *La Guerra Civil Espanyola i el cinema*, on es va veure una àmplia programació de films, tant de ficció com de documentals sobre la contesa, mentre que l'altre cicle versà sobre *Els oficis cinematogràfics*. El primer dels oficis tractats fou la direcció artística, on gràcies a les seves gestions amb la filмотeca alemanya vàrem

tenir l'oportunitat de veure *Sodoma i Gomorra* (1922) de Mihaly Kertész, anys més tard convertit en Michael Curtiz. El segon ofici tractat va ser el dels directors de fotografia, projectant-se pel·lícules dels operadors Karl Freund, Woody Bredell, Joseph LaShelle, Robert Krasker, John F. Seitz.

Aquest mes d'abril volem fer un petit però sentit homenatge a Francisco Javier Sánchez Cuenca, i ho farem amb la projecció de tres pel·lícules alemanyes dels anys vint: *Pedazos* (1921), de Lupu Pick, *Danton* (1921), de Dimitri Buchowetzki i *Asfalto* (1921), de Joe May. Són tres obres significatives d'una cinematografia, d'una època que li entusiasmava i, que coneixia molt bé, resultat de molts d'anys d'investigació i treball. Serà la nostra manera de reconèixer una tasca i un saber cinematogràfics.

d'abril

A les 20.00 hores
Cinema i Dret

4 D'ABRIL

Amb la col·laboració del Col·legi d'Advocats
La costilla de Adán (1949-VOSE)
de **George Cukor**

Nacionalitat i any de producció: EUA, 1949
Títol original: *Adam's Rib*
Producció: MGM
Director: George Cukor
Guió: Ruth Gordon i Garson Kanin
Fotografia: George J. Folsey
Música: Miklos Rozsa
Intèrprets: Spencer Tracy, Katharine Hepburn, David Dayne, Judy Holliday

Homenatge a Francisco
Javier Sánchez Cuenca

11 D'ABRIL

Asfalto (1928-29) de Joe May

Presentació del llibre
Nacionalitat i any de producció: Alemanya, 1929
Títol original: *Asphalt*
Producció: UFA
Director: Joe May
Guió: Fred Majo, Hans Szekely, Rolf E. Vanloo
Fotografia: Günther Rittau
Decorats: Erich Kettelhut
Intèrprets: Betty Amann, Hans Albers, Paul Hörbiger

18 D'ABRIL

Pedazos (1921-V.O. Subt. castellà)
de **Lupu Pick**

Nacionalitat i any de producció: Alemanya, 1921
Títol original: *Scherben*
Producció: Rex-film GmbH
Director: Lupu Pick
Guió: Carl Mayer, Lupu Pick
Fotografia: Friedrich Weinmann, Guido Seeber
Música: Giuseppe Becce
Intèrprets: Werner Krauss, Edith Posca, Paul Otto, Lupu Pick

Danton (1921-V.O. Subt. castellà)
de **Dimitri Buchowetzki**

Nacionalitat i any de producció: Alemanya, 1921
Títol original: *Danton*
Producció: Wörner-Film, Berlin
Director: Dimitri Buchowetzki
Guió: Carl Mayer i Dimitri Buchowetzki
Fotografia: Arpad Viragh
Decorats: Hanns Dreier
Intèrprets: Emil Jannings, Werner Krauss, Ferdinand von Alten

25 D'ABRIL

Estrena del vídeo

La imatge cremada (2006),
sobre la vida del pioner de cinema a
Mallorca Josep Truyol i Otero

Nacionalitat i any de producció: Catalana, 2006-7
Títol original: *La imatge cremada*
Producció: Consell Insular de Mallorca i "SA NOSTRA" Caixa de Balears